

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 010225 16 K 2
Bihać, 05.07.2018.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 010225 18 Kž 2 od 14.02.2019. godine prvostepena presuda ukinuta i određeno održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom F BiH.
Pravosnažnom presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 010225 19 Kžk od 20.06.2019. godine optuženi Hušidić Zlatko osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudaca Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Hadžić Fikrete i Šahinović Gare kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 010225 16 K 2 koji se vodi protiv optuženog Hušidić Zlatka zv. „Šolaja“ sin M., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nakon održanog glavnog, usmenog i javnog pretresa dana 05.07.2018.godine u prisutnosti kantonalne tužiteljice USK Bihać Mešanović Merime, optuženog Hušidić Zlatka i njegovog branioca po službenoj dužnosti Bajramović Alage advokata iz Bihaća navedenog dana je donio a javno objavio 06.07.2018.godine

P R E S U D U

Optuženi **HUŠIDIĆ ZLATKO** zv. „Šolaja“ sin M. i majke M., djevojački D., rođen 27.05.1969.godine u V. K., JMB ..., sa prijavljenim prebivalištem u mjestu P. kbr ... općina V.K. i boravkom u ..., pismen sa završenom SSS, po zanimanju ugostitelj, oženjen, otac jednog djeteta, zaposlen u ..., srednjeg imovnog stanja, po nacionalnosti ..., državljanin ... i ..., neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak.

Primjenom odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je

U toku rata u R Bosni i Hercegovini za vrijeme trajanja oružanog sukoba između pripadnika Vojske 5.Korpusa Armije BiH i vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, kao komandant 1.bataljona, 1.brigade narodne odbrane APZB, prema ratnim zarobljenicima pripadnicima 5.Korpusa Armije BiH postupao suprotno članu 3. stav 1. točka a) i c) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine i to tako što je:

Dana, 18.03.1995.godine nakon što je zarobljen veći broj pripadnika vojske 5.Korpusa Armije BiH koji su dovedeni i zatvoreni u garažu kuće vlasništvo D.A. u mjestu T. koja kuća je u blizini isturenog komandnog mjesta (IKM) 2.brigade NO APZB, došao pred kuću D.A. gdje su se nalazi izvedeni iz garaže i postrojeni zarobljeni pripadnici Armije BiH te nakon što je izašao iz automobila odmah prišao postrojenim zarobljenim pripadnicima 5.Korpusa Armije BiH verbalno a potom fizički počeo zlostavljati zarobljenika Č.Đ. psujući mu a potom udarajući ga lijevom rukom budući da mu je desna bila povrijeđena da bi u lijevu ruku uzeo pušku od vojnika APZB koji se tu nalazio te sa kundakom puške udarao Č.Đ. a potom i S.F. te je S.F. pao a također i Č.Đ. pao pa ih je nastavio dalje tući po cijelom tijelu puškom i nogama na kojima je imao vojničke čizme te im nanio povrede i to Č.Đ. povredu lica u vidu puknuća arkade, povredu nosa, rasjekotine usne, pomijeranje više zuba iz prednjeg dijela gornje vilice a S.F. povrede u vidu krvnih podlijeva po cijelom tijelu, povrede lica u vidu posjekotina po licu, da bi Č.Đ. usljed navedene tuče i maltretiranja izvršio malu i veliku nuždu, potom im je neko naredio da obrišu krv sa lica sa snijegom da bi potom optuženi prišao zarobljeniku P.E. također pripadniku 5.Korpusa istog udario dva puta puškom u predjelu glave i leđa nanijevši mu povrede glave i leđa u vidu krvnih podlijeva usljed čega su navedeni ratni zarobljenici trpjeli snažne tjelesne bolove i duševne patnje.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba u RBiH prema ratnim zarobljenicima nečovječno postupao te nanosio velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije,

Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH troškovi krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. točka a) do f) ZKP FBiH kao i nužni izdaci optuženog, nužni izdaci i naknada branioca padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonarno tužilaštvo USK Bihać podiglo je optužnicu protiv optuženog Hušidić Zlatka zv.“Šolaja“ i dostavilo je ovom sudu dana 30.06.2015.godine a navedenom optužnicom optuženom je stavljen na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i to da je isti navedeno krivično djelo počinio u vrijeme i na način činjenično i pravno opisano u dispozitivu ove presude.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje a optuženi se izjasnio da nije kriv povodom jedine tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

U konkretnom slučaju zakon koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja djela jeste preuzeti Krivično zakon SFRJ kao zakon koji krivično pravno reguliše radnje za koje je optuženi krivim. Svi krivični zakoni koji inkriminiraju radnje izvršenja krivičnih djela propisuju kao osnovna načela načelo zakonitosti i načelo vremenskog važenja zakona. Ovaj sud zauzima stajalište kako je to predviđeno i članom 3. kao načelo zakonitosti navedenog zakona a koja odredba glasi: 1. krivična djela i krivično pravne sankcije propisuju se samo zakonom, 2. Nikome ne može biti izrečena kazna ili druga kazneno pravna sankcija za djelo koje prije nego što je učinjeno nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje

zakonom nije bila propisana kazna, dok je članom 4. propisano i vremensko važenje Krivičnog zakona koji glasi:

Na učinitelja krivičnog djela primjenjuje se zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela.

Ako se poslije počinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon primijenice se zakon koji je blaži za počinitelja. U vrijeme izvršenja radnje ovog krivičnog djela na snazi je bio preuzeti KZ bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin prema ratnim zarobljenicima inkriminira odredbom člana 144. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje jednu godinu a kako je u Aneksu ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati i međunarodni ugovor o građanskim i potlitičkim pravima iz 1966.godine te da se uzme u obzir i član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj VI uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtne kazne ili njeno izvršenje u vrijeme mira iz toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BiH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina pa je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji i pa se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja ima odrediti po članu 144. preuzetog KZ SFRJ.

Prema tome ovaj sud zauzima stajalište kako bi primjena bilo kojeg drugog Zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u periodu relevantnom za ovaj krivični predmet predstavljala kršenje načela zakonitosti.

Optuženi Hušidić Zlatko je iskazao da u toku dokaznog postupka želi dati svoj iskaz u svojstvu svjedoka nakon čega je podvrgnut direktnom i unakrsnom ispitivanju.

Na glavnom pretresu sud je izveo slijedeće dokaze:

Dolazi tužilaštva: tokom glavnog pretresa ispitani su svjedoci oštećeni Ć.Đ. sin Kasim iz V.K., oštećeni S.F. sin S. iz V.K., oštećeni P.E. sin R. iz V.K., zatim svjedok H.E. sin A. iz V.K., P.M. sin H. iz V.K., Ž.F. sin H. iz V.K., T.M. sin A. iz V.K., S.N. sin I. iz V.K., D.S. sin R. iz V.K. i Ć.M. sin S. iz V.K., s tim da su navedeni dokazi uz suglasnost svih stranaka u postupku u smislu odredbe iz člana 331. a) ZKP FBiH uvedeni i prihvaćeni kao dokazi koji su se izvodili na ranijim glavnim pretresima.

Izvedeni su slijedeći materijalni dokazi uvid u Odluku Predsjedništva RBiH o proglašenju ratnog stanja i uvid u Odluku Predsjedništva RBiH o ukidanju ratnog stanja, zatim u proglas Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine, naredbu o primjenu pravila međunarodnog ratnog prava u oružanim snagama RBiH, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata , evidencija iz oblasti vojne obaveze V.K., medicinska dokumentacija za optuženog, izvod iz kaznene evidencije za optuženog, s tim što su navedeni dokazi u smislu odredbe iz člana 331. a) ZKP FBiH uvedeni i prihvaćeni.

Tokom glavnog pretresa na prijedlog odbrane ispitani su svjedoci S.V., K.H., G.H., L.M., L.J., B.S., Ć.A. i R.E., s tim što su navedeni dokazi u smislu člana 331. a) ZKP FBiH uvedeni i prihvaćeni.

Na glavnom pretresu od 12.07.2017.godine izvedeni su dokazi i to saslušanje vještaka Begić Pašage specijaliste ortopedske kirurgije i ponovnim saslušanjem svjedoka H.E..

Cijeneći navode optužbe te izvedene dokaze na glavnom pretresu kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjeno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ za počinjena mučenja te nanošenja velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i zdravlja ratnim zarobljenicima i to kršenjem člana 3. stav 1. tačka a) i c) Konvencije koje se kršenje vrši činjenjem i nanošenjem povreda koje se nanose životu i tjelesnog integritetu naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja a također i pod tačkom c) navodi se i povreda ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajuće postupanje.

Potrebno je naglasiti kako za razliku od dispozicije krivičnog djela iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ postojanje oružanog sukoba nije navedeno kao element djela iz člana 144. navedenog zakona. Međutim, da je ovaj član primjenjiv na oružane sukobe bez posebne razlike između internih i međunarodnih oružanih sukoba, je jasno zato što se treća Ženevska konvencija koja propisuje pravila primjenjivanja na ratne zarobljenike primjenjuje u slučaju oružanog sukoba i da upravo postojanje elemenata „krašenje pravila međunarodnog prava“ u dispoziciji krivičnog djela inkorporira principe navedenog međunarodnog prava – Konvencije u odredbu navedenog člana 144. KZ SFRJ tako da oružani sukob kao element krivičnog djela inkorporira kroz uvođenje blanketnog propisa članka 3. Konvencije koji je primjenjiv kod postojanja oružanog sukoba.

Kao opći elementi navedenog krivičnog djela koji trebaju biti dokazani proizilaze iz njegove pravne definicije, onda je i za navedeno krivično djelo potrebno utvrditi da djelo mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava, da je djelo počinjeno za vrijeme oružanog sukoba, da djelo mora biti povezano s oružanim sukobom i da počinitelj mora počinuti djelo.

Optužnica tereti optuženog Hušidić Zlatka za ratni zločin prema ratnim zarobljenicima iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, naime, da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. točka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti ratnih zarobljenika za vrijeme rata iz 1949.godine (dalje u tekstu ženevska konvencija). Član 3. stav 1. točka a) Ženevske konvencije glasi:

U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od Visokih strana ugovornica, svaka od strana u sukobu biće dužna primjenjivati bar slijedeće odredbe:

1.prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevaju tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu uslijed bolesti, rane, lišenja slobode, ili iz kojeg bilo kojeg drugog uzroka, postupaće se u svakoj prilici, čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili ubjeđenju, polu, rođenju ili imovnom stanju, ili kome bilo drugom sličnom mjerilu.

U tom cilju zabranjeni su i ubuduće se zabranjuju u svako doba i na svakom mjestu, prema gore navedenim licima slijedeći postupci:

a) Povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, osakaćenja, svireposti i mučenja

b) Uzimanje talaca

c) Povrede ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajući postupci

Odredba člana 3. je zajednički član 3. Ženevske konvencije iz 1949. godine i načelna odredba koja predviđa primjenjivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstava jer karakter tih neprijateljstava uz određivanja svojstva zaštićenih osoba i navodi minimum zabranjenih postupaka koji se potpisnice konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarnjem ili međunarodnom a bila je važeća u vrijeme i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe, jasno da nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodnu normu, već je dovoljno da je smo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Međutim počinitelj kao komandant 1. bataljona 1. brigade NO AZPB i kao osoba koja je služeci bivšu JNA bio u školi rezervnih oficira jako dobro je upoznat sa odredbama Ženevske konvencije i postupanja prema ratnim zarobljenicima.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga jedinica 5. Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i Vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna. Nije sporno da je taj sukob trajao između pripadnika istog naroda i da je taj sukob trajao za vrijeme rata u Republici Bosni i Hercegovini stoga nesporno je da je u Bosni i Hercegovini u to vrijeme postojao rat i da je bilo proglašeno ratno stanje i to Odlukom Predsjedništva RBiH u „Sl. listu RBiH“ broj 4/92, nesporno je da je postojao unutarnji sukob na području općina C. i V.K. jednog dijela općine B. čak i jednog dijela općine Bihać i to između pripadnika 5. Korpusa Armije BiH i pripadnika vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna koja je formirana na području dijela općine V.K., dijela općine C., dijela općine B. a sve to nakon proglašenja Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993. godine nakon čega je formirana Autonomna Pokrajina Zapadna Bosna. Jasno je da je inkriminirani događaj koji se desio 18.03.1995. godine odvijao za vrijeme rata u RBiH na području V.K., jasno je da je postojao oružani sukob između jedinica 5. Korpusa Armije RBiH i jedinica Vojske APZB, jasno je da se ženevska konvencija koja propisuje pravila primjenjivanja na ratne zarobljenike primjenjuje u slučaju oružanog sukoba i da upravo postojanje elemenata kršenja pravila međunarodnog prava u dispoziciji krivičnog djela iz člana 144. KZ SFRJ inkorporira principe međunarodnog prava tako da oružani sukob kao element krivičnog djela inkorporira se kroz uvođenje blanketnog propisa tj. člana 3. Konvencije koji je primjenjiv kod postojanja oružanog sukoba.

Navedene činjenice nespornim je učinila i odbrana optuženog te činjenicu da je optuženi bio pripadnik vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i to komandant 1. bataljona 1. brigade narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna ne spori niti optuženi niti njegov branilac niti bilo ko od saslušanih svjedoka.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je počinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije. Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. ženevske konvencije između ostalog navedenog ratni zarobljenici su osobe koje ne sudjeluju u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje. Prema tome imajući u vidu definiciju pojma ratni zarobljenik što predstavlja pripadnike oružanih snaga jedne od strana u sukobu koji su položili oružje, jasno je da su pripadnici 5. Korpusa Armije RBiH kao jedna od strana u sukobu dana 18.03.1995. godine pali pod vlast druge strane u sukobu tj. pripadnika Narodne odbrane APZB nakon što su zarobljeni i nakon što su položili oružje. Tu činjenicu čini nespornom i odbrana optuženog, ta činjenica potvrđena

je iskazom svjedoka optužbe kao i svjedoka odbrane u dijelovima iskaza u kojima su svjedoci u odnosu na tu činjenicu se izjašnjavali. Prema tome, kao pripadnici oružanih snaga 5.Korpusa Armije BiH za razliku od pripadnika oružanih snaga Narodne odbrane APZB potpomognute sa pripadnicima oružanih snaga vojske SAO Krajine iz R Hrvatske i pripadnicima posebne policije i drugim pripadnicima paravojnih formacija iz Republike Srbije trajao je sukob i borba u kojem sukobu i borbi su pripadnici 5.Korpusa Armije R BiH zarobljeni, lišeni slobode, položili oružje i pali pod vlast snaga i pripadnika Narodne odbrane APZB što je bitno u ovom postupku i to 2.brigade narodne odbrane APZB koja je vodila borbe i čiji pripadnik optuženi nije bio jer je on bio komandant 1.bataljona 1.brigade i u navedenim borbama apsolutno nije učestvovao niti izravno niti komandno. Doista je učestvovala jedna četa bataljona sa kojim je on komandovao iz 1.bataljona 1. brigade ali to je bila ispomoć u vidu predpočinjanja i u tim akcijama optuženi sa tom četom nije imao nikakve komandne odgovornosti prema toj četi jer je ona predpočinjena 2.brigadi NO APZB.

Također nije sporno da su oštećeni Č.Đ., zatim S.F. i P.E. prije zarobljavanja u sklopu ustroja 5.Korpusa Armije BiH protivničke sile Narodnoj odbrani APZB djelovali u oružanom sukobu te da su tom prilikom zarobljeni i to kao pripadnici 5.Korpusa Armije BiH, da su odložili oružje, da su pod oružanom pratnjom pripadnika NO APZB i u njihovoj vlasti dovedeni u dvorište a potom i garažu kuće D.A. u mjestu T. općina V.K. koja kuća je bila u neposrednoj blizini isturenog komandnog mjesta (IKM) 2.brigade NO APZB te da je tu bilo još zarobljenih pripadnika 5.Korpusa Armije BiH veći broj te da je kritičnog dana 15-20 zarobljenih pripadnika Armije BiH izvedeno iz navedene garaže među njima su bili oštećeni Č.Đ., S.F., P.E. i dr. te da je među njih koji su izvedeni iz navedene garaže prethodno na naprijed opisani način lišeni slobode s vozilom došao optuženi skupa sa svojim zamjenikom L.J i **odmah** prišao grupi zarobljenih a da prethodno nije se obratio svom komandiru čete koja je bila predpočinjena tj. G.H. koji se je isto tu nalazio.

Na glavnom pretresu od 15.02.2016.godine optuženi Hušidić Zlatko dao je iskaz u svojstvu svjedoka. U istom iskazu navodi da je on ranije bio angažiran kao dobrovoljac u Teritorijalnoj odbrani kasnije u Armiji BiH, da je u Armiji BiH bio čak pomoćnik komandanta za obavještajne poslove 2.bataljona 521.brigade Armije BiH međutim da je nakon što je formirana Autonomna Pokrajina Zapadna Bosna u septembru 1993.godine da je on pristupio jedinicama APZB da je jedno vrijeme bio komandir interventne jedinice pod nazivom G. i da je tu bio do kraja prve autonomije tj. do augusta 1994.godine a prilikom njihovog ponovnog povratka u V.K.15.11.1994.godine ističe da je on imenovan za komandanta 1.bataljona, 1.brigade narodne odbrane APZB i na toj dužnosti je ostao do 07.08.1995.godine. ističe da je prije kritičnog događaja bio ranjen u desnu ruku, da se liječio u medicinskoj vojnoj bolnici u V. Republika Hrvatska zatim da se vratio u V.K. i da se vratio na svoje redovne dužnosti komandanta 1.bataljona 1.brigade NO APZB. Ističe da su mu funkcije desne ruke bile oslabljene i nikakve, da je on po prirodi dešnjak ali je bio prinuđen da obavlja poslove lijevom rukom ali da se ipak vratio u bataljon sa kojim je u njegovoj odsutnosti komandovao njegov zamjenik L.J. i prije kritičnog događaja ističe da se on vratio u bataljon preuzeo komandu i aktivno učestvovao kao komandant 1.bataljona tj. nije bio na liječenju niti je bio na poštadi iako je desna ruka mu bila povrijeđena i ista je bila u zavojima i sa fiksatorom. Vezano za kritični događaj u martu mjesecu 1995.godine ističe da on nije učestvovao u borbenim dejstvima niti neposredno niti komandno, da njegov bataljon odnosno 1.brigada nije učestvovala u borbenim dejstvima osim što je jedna četa iz njegovog bataljona predpočinjena 2.bataljonu 2.brigade i kao takva je učestvovala u borbenim dejstvima a to sve prema naredbi pretpostavljene komande. Ističe da je kritičnog dana tj. 18.marta on imao sastanak u komandi bataljona koji se nalazio u reonu naselja B. prilikom čega je informisan o dejstvima koja su održana na lijevom krilu te je o

n dobio zadatak da izvrši povrat svoje jedinice koja se pridružila u zoni odgovornosti 2. brigade. Kasnije se na pitanje predsjednika vijeća ispravlja i ističe da je imao sastanak u komandi brigade a ne bataljona te je tom prilikom sa njim bio i njegov zamjenik L.J. te nakon završenog sastanka da su oni krenuli od mjesta B. u mjesto T. nisu se vraćali u svoju bazu tj. svoju komandu nego su krenuli u mjesto T. gdje se nalazila IKM istureno komandno mjesto 2. brigade APZB a ističe da je krenuo u namjeri kako bi komandiru čete koja je pripadala njegovom bataljonu saopštio da u konkretnom slučaju je završena akcija da on više nije pretpočinjen i da se vrati nazad u brigadu. Ističe da su se kretali vozilom on, njegov zamjenik L.J. i vozač da je od naoružanja imao pištolj L.J. također pištolj. Dalje u svom iskazu je naveo da prilikom dolaska u rajon IKM 2. brigade NO APZB da su oni stali neposredno pred ulaz u dvorište jedne kuće gdje su primijetili grupu vojnika APZB koja je okruživala jednu grupu postrojenih zarobljenika a oni su stali na udaljenosti nekih od prilike 15-tak metara. Ističe da su i on i njegov zamjenik izišli iz vozila i tom prilikom da je među postrojenom grupom zarobljenika a zarobljenike je prepoznao zato što su već isti bili razoružani sa istih su već bili poskidani određeni dijelovi odjeće odnosno uniforme na neki način su već bili i raspoređeni neki su bili u donjem vešu, gaćama i slično te ističe da je na početku grupe zarobljenika uočio lice Č.Đ.. Ističe da je Č.Đ. bio vojnik u autonomiji i to u jedinici G. sa kojom je on komandovao u to vrijeme. Navodi da on nije prije dolaska znao da je Č.Đ. zarobljen. Međutim, da odmah po izlasku iz vozila i prepoznavanju te osobe da je on odmah krenuo prema tim zarobljenim licima prema toj grupi i prevalio put od nekih 15-tak metara došao do te grupe prišao Č.Đ. tu je odmah u neposrednoj blizini primijetio i H.E. isto kao zarobljenika kojeg je od ranije poznavao ali sa kojim već od ranije i od prije rata nije bio u dobrim odnosima i sa kojim nije govorio. Istakao je da prišao Č.Đ. da je primijetio kod istog tragove krvi u predjelu nosa, pitao ga na koji način je došlo do zarobljavanja da li ima još neko od boraca koji su zajedno bili u njegovoj jedinici pa prebjegli u 5.Korpus a sada zarobljeni. Ističe da je njegov zamjenik L.J. također prepoznao jednu osobu i sa njom razgovarao on ne zna o kojem se radi a kasnije je saznao da se radi o S.F. i da L.J. poznaje S. F.. Ističe dok je on razgovarao sa Č.Đ. da je J. razgovarao sa S.F.. Istakao je dan ikoga fizički nije dirao , da nije imao fizičkog kontakta sa bilo kojim od zarobljenika potom da ga je neko od vojnika nazvao po nadimku Šolaja rekao mu da tu ima zarobljeni jedan pripadnik 5.Korpusa koji je iz njegovog sela te je on tad napustio Č.Đ. i prišao tom vojniku nije ga mogao prepoznati pitao ga za ime i prezime a ovaj mu se predstavio kao V.Z. i on je onda prepoznao o kome se radi pošto je on mlađi momak on je poznavao njegove roditelje a bilo mu je poznato da su njegovi roditelji od tog V. simpatizeri 5.Korpusa da je njegov brat također pripadnik 5.Korpusa nekih od B.skih brigada te ga je pitao za brata te kroz razgovor je zaključio da je pravo ime tog vojnika V.S.. U međuvremenu L.J. je otišao do vozila te nakon izvjesnog vremena ga je pozvao te je on vratio se do vozila i tu je zatekao i svog vozača D.S. i još jednog vojnika i G. komandira čete. Ističe da je on G. dao usmenu naredbu u pogledu daljeg angažmana čete odnosno prestanka angažmana čete tj. predpočinjavanja, a je njegov boravak na toj lokaciji trajao svega 15 minuta. Ističe da je prilikom njegovog boravka bio određeni metež među zarobljenicima, prisutnim vojnicima APZB i prisutnim civilima međutim da on nije učestvovao ni u kakvom metežu, guranju, naguravanju, fizičkom kontaktu ili slično te ističe da se ne može sjetiti da li je bilo prisutno neko lice ili neki vojnik koji bi imao veći čin od njega. Nije primijetio bilo koga od starješina iz 2. brigade iako ih je sviju poznavao te na posebno pitanje istakao je da na mjestu događaja tu je bio IKM 2. brigade on nije imao bilo kakvih nadležnosti kao komandant 1.bataljona 1. brigade. Istakao je da nikad nije imao kontakt sa bilo kakvim zarobljenicima, da nikad nije odlazio u bilo kakve logore, da nikad nije maltretirao bilo kojeg zarobljenika, da je učestvovao u borbenim dejstvima prilikom čega su zarobljavani veći broj boraca i da nikada prema istima nije primjenjivao nikada bilo kakvu silu. Zarobljenici koji su zarobljavani prosljeđivani su organima bezbjednosti koji su dalje odrađivali svoj dio posla. Na poseban upit predsjednika vijeća rekao je da nadležnost komandanta brigade nije da pristupa

bilo kojem zarobljeniku i on nikad nije pristupao bilo kojem zarobljeniku da nadležnost komandanta bataljona isto tako nije da pristupa zarobljeniku i on nije pristupao zarobljeniku, svaki bataljon ima pomoćnika za bezbjednosno obavještajne poslove i oni su zaduženi da obavljaju razgovor sa zarobljenicima. Dlje u svom iskazu je istakao da je sa porodicom otišao živjeti u Ameriku i tu i danas živi te da svake godine dolazi u V.K. u posjetu rodbini na godišnji odmor i da je prilikom dolaska na godišnji odmor odnosno prilikom svog prvog dolaska 2002.godine odmah se susretao i sa Ć.Đ. i slijedeće godine se susretao sa Ć.Đ. čak su pili kafu, svi se družili u jednom kafiću pod nazivom A. tu je bio i R.E., Ć.H., zatim A. i drugi njegovi prijatelji sa kojima se on družio tu je bio često Ć.Đ. a Ć.Đ. je inače i jedno vrijeme bio i menadžer odnosno on je vodio navedeni kafić. 2007.godine kada je došao na ljetni raspust u V.K. saopšteno mu je da ga traži SIPA on se prijavio u sjedište SIPE u B.L. tu je odgovarao na neka pitanja i tad mu je rečeno da je prijavljen da je počinio ratni zločin tj. da je tukao zarobljenike. Saznao je da ga je prijavio Ć.Đ. poslije se vidio sa Ć.Đ. međutim, tad su zašutali jedan od drugog nisu razgovarali kada bi on ušao u kafić A. Ć.Đ. je izlazio te jednom prilikom na inzistiranje njihovih zajedničkih prijatelja E. i A. došlo je do kontakta između njega i Ć.Đ. tom prilikom mu je Ć.Đ. rekao da on očekuje da on njemu plati 50.000 KM za pretrpljeni bol, strah i ostalo te da će on povući prijavu. Ističe da je on to odbio Ć.Đ. je rekao da je zadnja ponuda 20.000 Eura i on je to odbio i od tada više nije bilo kontakta između njega i Ć.Đ.. Na posebno pitanje tužioca istakao je da Ć.Đ. nije spominjao da će podnijeti krivičnu prijavu protiv L.J. te da mu je poznato a poznato je i Ć.Đ. da L.J. od 1995.godine živi u F.. Na posebno pitanje predsjednika vijeća naznačio je da je upravo njegovom naredbom jedna četa iz njegovog bataljona predpočinjena 2.brigadi i da je on izdao usmenu naredbu komandiru čete da je predpočinjen 2.brigadi a da je njegovom naredbom i to usmenom došlo do povlačenja te čete a to sve na osnovu naredbe koju je dobio od strane komandanta brigade te ističe da je pismeno dobio naredbu o predpočinjenju a usmeno o povratu i da je to bila praksa i da je mogao dati usmenu naredbu motorolom kako ne bi nikako išao na lice mjesta ali da je iz nekih bezbjedonosnih razloga odlučio da to lično saopšti iako je prije toga motorolom razgovarao sa G. kao komandirrom čete te kada je došao na lice mjesta da je vidio da G. već tu stoji i da je došao međutim on njemu ne prilazi G. je sjedio u autu i on ne prilazi tom autu već odmah se upućuje prema stroju zarobljenih boraca pripadnika 5.Korpusa a to iz razloga što je prepoznao Ć.Đ. u stroju kao zarobljenika i odmah ide gore do njega. Također je naveo da je on školovan oficir odnosno da je završio školu rezervnih oficira u B.1 da je L.J. kao njegov zamjenik bio također školovan oficir i da je završio školu rezervnih oficira u B.1.

U svom iskazu svjedok L.J. potvrđuje da je on ranije bio pripadnik 5.Korpusa Armije BiH a da je po proglašenju APZB tj. u septembru 1993.godine pristupio novoformiranoj narodnoj odbrani APZB. Istakao je da u martu mjesecu 1995.godine bio pripadnik NO APZB i to bio je raspoređen kao zamjenik komandanta 1.bataljona 1.brigade NO APZB a komandant bataljona bio je optuženi Hušidić Zlatko. Poznato mu je da je u mjesecu martu 1995.godine bilo borbenih dejstava između pripadnika 5.Korpusa BiH i pripadnika NO APZB te da je u tim borbama bilo i zarobljenih vojnika i to pripadnika 5.Korpusa te je u to vrijeme u jedinici bio optuženi Hušidić kao komandant iako je imao određenih zdravstvenih problema pošto je prethodno bio ranjen. Istakao je da je jedna jedinica iz bataljona u kojem je on bio zamjenik učestvovala u borbenim dejstvima i to jedna četa sa kojom je komandovao G.H. a to sve na osnovu naredbe o predpočinjenju. Ističe da nakon što su završena borbena dejstva da su on i komandant Hušidić Zlatko pozvani u komandu brigade na referisanje i na tom referisanju se dogovorilo o povlačenju njihove jedinice. Ističe da su pozvani u komandu 1.brigade a da je četa o kojoj on govori sa kojom je komandovao G.H. bila pridodata 2.brigadi. Dogovoreno je da oni svoju jedinicu povuku te je Hušidić Zlatko radio vezom obavijestio komandira čete G.H. da se nađu po tom pitanju i to u reonu mjesta T. i to kod IKM 2.brigade te su se potom Hušidić Zlatko

i on uputili u pravcu IKM 2. brigade vozilom te kada su došli do IKM tu je došao i komandir njihove čete G.H. isto sa vozilom i tu se je nalazio te kada su oni došli u blizini IKM u dvorištu su vidjeli postrojenih nekih 15-20 boraca pripadnika 2. brigade a tu je bilo i zarobljenika odnosno zarobljenici su bili postrojani a oko njih su bili borci 2. brigade pripadnici APZB a tu je bilo i nešto civila i za te zarobljenike bila je odgovorna 2. brigada APZB te su njih dvojica izišli iz auta nisu prilazili G. nego su odmah prišli grupi zarobljenika i on je među navedenom grupom prepoznao nekog svog daljeg rođaka F.D. kojem čak ne zna ni prezime ali zna da je rođak pa se sjetio da je prezime S. te on zajedno sa komandantom prilazi navedenim zarobljenicima tj. zajedno sa Hušidić Zlatkom te ističe da je bio iznenađen zbog čega je S. kao raniji pripadnik APZB bio tu kao zarobljenik odnosno bio je iznenađen zbog čega je S. prebjegao iz vojske NO APZB u vojsku 5. Korpusa Armije BiH te da je on S. razgovarao a Zlatko Hušidić je razgovarao sa jednom osobom koja je stajala do S.. Ističe da nije čuo o čemu su razgovarali Zlatko i ta osoba te da je u jednom momentu čuo da Hušidić Zlatka zove neka osoba jedan vojnik sa lijeve strane govoreći mu da tu ima neki njegov zemljak iz istog mjesta a on je napustio taj stroj i vratio se do H.G. tj. komandira čete a Hušidić Zlatko je otišao lijevo te je ponovo sa nekim razgovarao i on nije čuo o čemu se razgovaralo te ističe da se Hušidić Zlatko zadržao kod stroja zarobljenika negdje 2-3 minute te da je kasnije isti došao do G. te je G. rečeno da treba povući jedinicu i vratiti se u zonu 1. bataljona. Svjedok je potvrdio da je optuženi Hušidić Zlatko završio školu rezervnih oficira bivše JNA potvrdio da je i on završio školu rezervnih oficira bivše JNA. Na poseban upit predsjednika vijeća istakao je da G. kojeg su zatekli prilikom dolaska nije prilazio stroju zarobljenih boraca pripadnika Armije BiH, da su on i Hušidić Zlatko prilazili navedenom stroju kako je to već opisao a da su G. nakon toga dali usmenu naredbu da on više nije pretpočinjani da se vrati na početne pozicije u 1. bataljon. Istakao je da prilikom prvog prilaska S. kod istog nije primijenio bilo kakve povrede u predjelu lica i slično.

U svom iskazu svjedok G.H. ističe da je on bio pripadnik NO APZB da je bio raspoređen u 1. brigadu 1. bataljona i to kao komandir 1. čete NO APZB a komandant bataljona bio je Hušidić Zlatko, ističe da je u martu mjesecu njegova jedinica tačnije četa sa kojom je on komandovao učestvovala u borbenim dejstvima prema pripadnicima 5. Korpusa i to samo njegova četa iz 1. bataljona jer je njegova četa bila predpočinjena 2. brigadi NO AP ZB a 2. brigadaje bila ta koja je izvodila borbena dejstva prema pripadnicima 5. Korpusa i tom prilikom bilo je jako puno zarobljenih pripadnika 5. Korpusa te svi zarobljeni pripadnici 5. Korpusa predavani su 2. brigadi tačnije dovodeni su do mjesta T. gdje se nalazio IKM tj. istureno komandno mjesto 2. brigade a bez obzira i ukoliko bi njegova četa zarobila nekog pripadnika 5. Korpusa oni su njega dovodili do IKM 2. brigade i tu predavali nadležnim starješinama 2. brigade. U konkretnom slučaju ističe da on nije prilazio zarobljenicima koji su bili smješteni kod IKM 2. brigade niti zarobljenicima koji su se nalazili ispred kuće D.A. te da je on radio vezom obaviješten od strane Hušidić Zlatka da dođe na IKM 2. brigade da se tu njih dvojica nađu kako bi mu on referisao kakvo je stanje te je on došao skupa sa M.E., došli su automobilom te kada su došli do IKM zaustavili svoj automobil već je dolazio Hušidić Zlatko sa vozačem D. i sa njim je bio njegov zamjenik tj. zamjenik Hušidić Zlatka L.J.. Hušidić Zlatko i L.J. su se uputili nakon što su zaustavili svoje vozilo u pravcu kuće gdje se nalazilo vojnika APZB i zarobljenih pripadnika 5. Korpusa nisu njemu prilazili te su Hušidić Zlatko i L.J. zadržali se neke 2-3 minute kod zarobljenih pripadnika 5. Korpusa i sa njima nešto razgovarali a on ne zna šta su razgovarali i o čemu i on je bio udaljen nekih 10-15 metara od njih, on je vidio ali nije čuo o čemu su razgovarali, vidio je da je Hušidić Zlatko bio u uniformi, da je od naoružanja imao pištolj te u jednom momentu zaokrenula su se obadva prema njemu tako što je Zlatko otišao na lijevu stranu a L. je došao do njega te je L. odmah pozvao Zlatka da dođe do njega d a ovo riješe te se Zlatko vratio do njega i tu su stajali nekih 10 minuta razgovarali

kakvo je stanje, kako su protekla borbena dejstva te mu je rečeno da bi on prije noći trebao povući jedinicu nazad u bataljon a potom su otišli prema glavnoj cesti i tu su se razišli. Svjedok je istakao da on ne poznaje Č.Đ., da ne poznaje ni S. F., da nije poznavao ni P.E.a svjedok je potvrdio da se Hušidić Zlatko sa njim pozdravio stiskom ruke da mu je pružio lijevu ruku da su jedan drugom stisnuli ruku da je on njemu čvrsto stisnuo ruku onako muški a da je desna ruka Hušidić Zlatka bila povrijeđena i da je imao fiksator.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 14.12.2015.godine svjedok oštećeni Č.Đ. je istakao da je on kao mlad vojnik u 12-tom mjesecu 1992.godine bio na vojnoj obuci u mjestu G.K. pošto je rođen 1972.godine te sa 20 godina je morao proći vojnu obuku odnosno vojsku a navedeni centar u G.K. bio je nastavno regrutni centar pri 5.Korpusu Armije BiH te po odsluženju vojnog roka da nije išao u jedinicu pošto je bio bolestan međutim nakon što je proglašena AP ZB on je pokušavao izbjeći mobilisanje u Vojsku Fikreta Abdića odnosno Vojsku NO APZB i nije mu uspjelo nego je negdje u 7-om mjesecu 1994.godine ipak bio mobilisan u jedinicu zv. „G.“ a komandir te jedinice bio je upravo optuženi Hušidić Zlatko zv. Šolaja. Svjedok ističe da njegovi roditelji su bili simpatizeri i pristalice 5.Korpusa Armije BiH međutim daje on mobilisan u tu jedinicu iz razloga što u konkretnom slučaju je tu bilo i njegovih prijatelja koji su ga na neki način i štitili u navedenoj jedinici a svjedok ističe da komandira te jedinice zv. „G. Hušidić Zlatka zv. Šolaja je lično poznavao još od prije rata živjeli su u istoj zgradi pošto je Hušidić Zlatko živio kod svog brata te su se susretali pošto su živjeli u istoj zgradi i lično su se poznavali. Svjedok dalje ističe da je on kao pripadnik vojne jedinice „G.“ pri NO APZB u međusobnim borbama sa pripadnicima 5.Korpusa zarobljen u mjestu P. od pripadnika 5.Korpusa te nakon tog zarobljavanja on je odlučio da pristupi jedinicama 5.Korpusa, u prvi mah pristupio je 502.bihačkoj brigadi a kasnije kada je formirana i 506.brigada i to od pripadnika koji gravitiraju područje V.K. ili slično on je pristupio 506.brigadi Armije BiH u sastavu 5.Korpusa. Svjedok ističe da je on kao pripadnik 506.brigade 5.Korpusa Armije BiH u martu mjesecu 1995.godine bio zarobljen i to od pripadnika NO APZB prilikom borbi između pripadnika 5.Korpusa i pripadnika NO APZB a u konkretnom slučaju da je zarobljen u mjestu P.1 te da je tu zarobljeno više pripadnika 5.Korpusa te da je nakon toga prebačen u mjestu T.. Svjedok potvrđuje u svom iskazu da je sa drugim zarobljenicima smješten u neke podrumске prostorije odnosno prostorije garaže od jedne kuće da su zarobljenici odvođeni u druge prostorije gdje su ispitivani koja prostorija odnosno kuća gdje su ispitivani je bila udaljena nekih 500 metara da su se stražari prema njima ponašali bahato, da su im skidali dijelove uniformi, pogotovo čizme i slično, u jednom dijelu iskaza na upit predsjednika vijeća potvrđuje da je optuženi kada ga je tukao na nogama imao čizme a na upit šta je on imao na nogama tj. oštećeni Č.Đ. on ističe da je on tada bio u čarapama pošto u međuvremenu neko od vojnika mu je skinuo čizme. Svjedok potvrđuje da su se oni nalazili ispred same kuće i u dijelovima poslovnog prostora te kuće kada je došao optuženi Hušidić Zlatan zv. Šolaja i svjedok potvrđuje da je on njega pozivao po imenu te da se on malo povlačio kako ga eventualno ne bi vidio međutim Zlatan Šolaja je govorio đe Đ. i tom prilikom mu psovao majku, izveo ga ispred stroja i tom prilikom ga počeo tuži a oni su bili na neki način postrojeni tu ispred vrata tog poslovnog prostora a na neki način ispred tog stroja je povučen i S.F.. Svjedok ističe da je optuženi odmah njega počeo tući rukama da je on krajem oka vidio da je optuženog uhvatio neki bijes, vidio je da je optuženi jednu ruku imao zamotanu, onda je u tom bijesu, vici i galami rekao povrijedi zbog tebe ruku pa je uzeo pušku od jednog od stražara koji su tu bili i počeo tom puškom da udara po njemu i tom prilikom mu je razbio arkadu vilicu, udarao ga je po rebrima zatim da je on pao a kada je pao da je optuženi nastavio ga tući sa puškom u ruci i nogama na kojima je imao vojničke čizme i to po svim dijelovima tijela. Kada je optuženi „iščefio“ (što bi u prevodu na bosanski jezik značilo izživiti se, nasladiti se, zadovoljiti se i slično) onda je njemu rečeno ustaj obriši se snijegom i ulazi unutra u tu garažu.

Svjedok ističe da je on primijetio da optuženi pored njega tuče i S.F.. Svjedok je istakao a je tu bilo još pripadnika 5.Korpusa koje je on poznavao T.M., Ž.F. i drugi koji su njemu pomagali te je istakao da je u konkretnom slučaju zbog povreda lica, nosa i zuba vrlo teško jeo i komunicirao prednji zubi su mu bili potpuno rasklimani, kasnije su ispali i on je morao nakon što se rat završio da stavlja nove zube. Svjedok je istakao da je od svih udaraca straha i boli izvršio malu i veliku nuždu u momentu dok je ležao na zemlji i dok ga je optuženi tukao. Ističe da nakon što je rat završio da je on kritični događaj prijavio policiji i nakon što je kritični događaj prijavio policiji zna da je dolazio optuženi Hušidić Zlatko koji živi u Americi sa istim se sretao u kafiću A. međutim, da su njegovi prijatelji R.E. zv. Č., A. i dr. inzistirali da se on sastane sa Hušidić Zlatkom te da to pokušaju na neki način riješiti mirnim putem on je pristao da se sastane sa Hušidić Zlatkom i prilikom tog susreta u kafiću A. on je Zlatku rekao da ukoliko želi da on povuče prijavu da treba Zlatko da mu da 50.000,00 KM ali jeo n znao da mu ovaj neće dati bilo kakav novac pa je to samo tako rekao te je Zlatko rekao da on taj novac nema onda je on njemu rekao pa daj 20.000 Eura ja ću povući prijavu a također je znao da to Zlatko neće dati a ovaj je rekao da ni taj novac nema i neće da da i on je na tome završio razgovor poslije nisu kontaktirali. Svjedok je u više navrata na pitanje kako tužioca tako predsjednika vijeća a i odbrane istakao da je njega optuženi tukao „u huji“ (a huja na ovim prostorima je riječ za bijes za stanje osobe koja je jako ljuta i postupa u velikoj ljutnji) te svjedok je potvrdio da je optuženi postupajući tako u toj huji njega udarao rukom pa čak i onom rukom koja je bila zamotana te da je tad psovao i vikao zbog tebe povrijedi ruku potom da je uzeo pušku od jednog od stražara i nastavio ga tući navedenom puškom a svjedok je potvrdio kako na upit tužioca, tako predsjednika vijeća a i branioca je on u konkretnom slučaju imao jak strah morao je imati oborenu glavu ka zemlji dok se nalazio tu izdvojen ispred samog stroja a da se optuženi nad njim iživljavao a nakon što je pao da je optuženi ga nastavio udarati puškom odnosno kundakom puške i nogama na kojima je imao vojničke čizme.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 14.12.2015.godine S.F. je istakao da je on 1992.godine došao iz Nj. gdje je boravio, da ga je zadesio rat u BiH, da je bio mobilisan u jedinicu TO u svom mjestu T.1, da je bio pripadnik 506.brigade 5.Korpusa Armije BiH, da je u mjesecu martu 1995.godine učestvovao u borbama na području V.K. i to na strani 5.Korpusa, da je bio zarobljen od strane pripadnika NO APZB i to u mjestu P.1 u martu mjesecu 1995.godine tačnije 18.marta da je tom prilikom sa njim bio zarobljen koliko se on sjeća, Č.Č., P.E., zarobljena je jedna osoba po imenu M. ne sjeća se prezimena te da su sprovedeni do mjesta T. smješteni u neku garažu jedne kuće ispod same džamije te u jednom mjesecu su ih izveli vani, bilo iz je možda blizu 40, dolazile su određene osobe te su ih tukle, u jednom momentu on je stajao pored Č.Đ. sa desne strane bio je taj M. po nadimku J. te ističe da je on osjetio jedan jak udarac u predjelu glave, navodi da ne zna koga je udario ali da je čuo da je to bio Hušidić Zlatko zv. Šolaja i kada jeo n osjetio udarac i pao vidio je Hušidić Zlatka zv. Šolaja ispred sebe i tu je ispred njega bilo još njih par a okolo njih bilo je možda 20-tak boraca pripadnika NO, u svom iskazu je istakao da je on Hušidić Zlatka znao prije rata pošto je isti bio konobar, ističe da tad kad je zadobio udarac i pao da je tad vidio Hušidić Zlatka i to kratko i to na način da su oni bili postrojani ispred garaže gdje je bilo i pripadnika policije APZB , vidio je kada Hušidić Zlatko njima prilazi te je obraćao se Č.Đ. povišenim tonom govorio mu je da je on njemu tj. Hušidić Zlatko spašavao familiju a da je Č. pobjegao u 5.Korpus s tim da on nije znao da je Č. ranije bio pripadnik APZB, ističe da je osjetio udarac pozada, ističe da je tu pored Hušidić Zlatka bio i L.J. odmah ispred njega isto pripadnik NO APZB. Svjedok potvrđuje da je primijetio da je optuženi Hušidić Zlatko na jednoj ruci imao fiksator tj.bio je ranjen u jednu ruku ali se ne može sjetiti da li se radi o lijevoj ili desnoj ruci te u momentu dok je Hušidić Zlatko pripao sa Đ. da je njemu se obraćao L.J. te se sjeća da je on zadobio udarac od kojeg je pao sa nečim tvrdim i to da ga je to pogodilo u predjelu brade te da je on pao dole od tog udarca

i onda nije vidio koje više njega i koga tuže s tim da je preko njega pao i Č.Đ.. Ističe da je on tada pokrio glavu rukama te da je najviše udaraca zadobio u predjelu kičme i u predjelu rebara. Ne zna da li je osjećao udarce šake ili su to bili udarci naneseni nogom, nakon izvjesnog vremena kada su ti udarci prestali prisutna policija APZB natjerala ih je da se snijegom obrišu i uvela ih je u garažu. U 11:25 sati prekinut je glavni pretres prilikom davanja iskaza navedenog svjedoka zbog bolesti sudije člana vijeća kojem je naglo pozlilo te je odlučeno da će se pretres nastaviti 11.01.2016.godine na kojem će se nastaviti iznošenje iskaza svjedoka S. a potom svjedoka P.E..

Na nastavku glavnog pretresa dana 11.01.2016.godine svjedok S. je ponovio da je u konkretnom slučaju ispred sebe vidio optuženog Hušidić Zlatka zv. Šolaja s tim da je isti glasno vikao i obraćao se Č.Đ. a da je potom osjetio jak udarac u bradu od kog udarca je pao, zatim je zadobio nekoliko udaraca dok je bio na zemlji ali ne zna od koga jer je pokrio glavu rukama, lice mu je bilo okrenuto ka zemlji, zatim da je osjetio da je na njega pala još jedna osoba kasnije kad je tuča prestala utvrdio je da je to Č.Đ. i da je dobijao dosta udaraca dok je ležao na zemlji. Svjedok je potvrdio da ima određene razlike u iskazima koje je dao pred policijom i u tužilaštvu međutim, da je upravo događaj bio ovako kako ga je on opisivao na glavnom pretresu. Svjedok ističe da u konkretnom slučaju ne samo kod njega i kod drugih zarobljenih osoba vladao je veliki strah za vlastiti život, da oni nisu smjeli ravno gledati da su morali oboriti pogled i glavu, da u toj velikoj gužvi, galami, vici nije mogao najbolje zapaziti i evidentirati određene stvari i zbog toga je zapisnik kod policije i zapisnik kod tužilaštva donekle različit u odnosu na iskazivanje na glavnom pretresu gdje svjedok može tačno bez nekih opterećenja govoriti a tok postupka se u potpunosti tonski snima.

U svom iskazu na glavnom pretresu do 11.01.2016.godine svjedok P.E. potvrdio je da je on u konkretnom slučaju početkom agresije na BH dobrovoljno se prijavio u teritorijalnu odbranu potom je otišao na odsluženje vojnog roka u mjesto K. općina C. te da je bio pripadnik 5.Korpusa Armije BiH te kao takav kao pripadnik 5.Korpusa zarobljen je 18.marta 1995.godine u mjestu P.1 a zarobljen je od strane pripadnika NO AZPB i tu je bilo zarobljen veći broj pripadnika 5.Korpusa Armije BiH među ostalima S.V., S.N. i još neki pripadnici 5.Korpusa, sjeća se da je tu ubijen S.R. nakon zarobljavanja, da je istog ubio O.F. pripadnik NO te da je kod zarobljenih pripadnika 5.Korpusa bio veliki strah, kod njega konkretno također je bio veliki strah zato što su mu pripadnici NO govorili ako mu u ležištu puške bude falilo metaka toliko metaka koliko fali u ležištu da će oni ispaliti u njega te samo ga je sreća spasila da ga nisu ubili prilikom zarobljavanja. Svjedok potvrđuje da je kritičnog dana nakon što izvedeni iz kuće odnosno garaže D.A. tu bio veći broj zarobljenih pripadnika Armije BH, da je primijetio Č.Đ. kojeg od ranije zna, da je stajao u redu da je vidio i S. F. za kojeg je kasnije saznao kako mu ime, da je primijetio da ispred njih stoji jedan vojnik koji je vikao i galamio na Č.Đ. a radi se o vojniku pripadniku NO AP, zatim da je čuo da je taj vojnik Č.Đ. govorio kod mene si nosio gitaru a sad si uzeo pušku, da je vidio da je taj vojnik od nekog drugog vojnika uzeo pušku u ruku, da je čuo kao neki tupi udarac ali nije smio gledati bojeći se da će i on dobiti batine s tim da je ipak vidio da taj vojnik u jednoj ruci drži pušku a da mu je druga ruka bila zamotana. Potvrdio je da je vidio da je taj vojnik za kojega je kasnije saznao da se zove Hušidić Zlatko udarao Č.Đ. sa puškom koju je držao u ruci a da li je udarao S. to nije mogao potvrditi te je svjedok potvrdio da je taj isti vojnik koji je udarao Č.Đ. za kojeg je kasnije saznao da se zove Hušidić Zlatko prišao njemu te udario ga puškom po leđima i glavi a to tako pošto su oni svi morali imati sagnutu glavu i gledati u zemlju kao zarobljenici a ruke su morali držati na leđima a zatim je taj isti vojnik koji ga je udario po glavi i leđima puškom prošao iza njega i rekao ako padneš kad te udarim gotov si i udario ga puškom preko leđa međutim on je uspio ostati na nogama te je tad taj vojnik prestao sa udaranjem samo mu je naredio da skine hlače od

uniforme i da ih preda pošto su svi zarobljeni morali skinuti uniformu dati je pripadnicima NO APZB , skinuti čizme i slično i ostajali su praktički u donjem vešu bosu ili u čarapama. Svjedok je istakao da je apsolutno siguran da je vojnik koji je tukao Č.Đ. njega udario dva puta puškom i to u predjelu leđa i glave. Svjedok potvrđuje da je nakon što su ponovo ušli u garažu da je vidio Č.Đ. i vidio je da je Č.Đ. imao vidne ozljede, bio mu je razbijen i krvav nos faktički bila mu je razbijena faca. Karakterističan je dio iskaza navedenog svjedoka kada je tužilac pitao istog da li je on pokušao uzvratiti navedena ta dva udarca tom vojniku svjedok je istakao da nije a na pitanje zašto nije svjedok je istakao da je on samo gledao da sačuva živu glavu, a je ranije vidio kako su ubijali zarobljene pripadnike 5.Korpusa, da je pokušavao da ostane na nogama da ne bi pao i bojao se za vlastiti život i mislio je da će ga ubiti.

Na istom glavnom pretresu svjedok H.E. istakao je da je on bio pripadnik Armije RBiH od samog početka tj. od 1992.godine, da je 1995.godine bio pripadnik jedne od brigada iz V.K. u sastavu 5.Korpusa Armije BH te da je kao pripadnik 5.Korpusa bio zarobljen 18.marta 1995.godine a zarobljen je na rejonu P.1 a tačnije na nekom brdu kojeg su zvali G.b.iz čega je on u konkretnom slučaju su ih dovezli do neke kuće i garaže te je tu bilo dosta pripadnika pripadnika zarobljenih 5.Korpusa između ostalih K.H.1, K.H.2, V., N. i drugi te u jednom momentu da su ih postrojili ispred navedene garaže te je došao optuženi Hušidić Zlatko i još jedan sa njim čovjek, potom su iz stroja izveli Č.Đ.. Ističe da on Hušidić Zlatka poznaje od ranije da isti ima nadimak Šolaja, da se poznaju još dok su išli u osnovnu školu, da su služili bivšu JNA u B.1 zajedno, da je Hušidić Zlatko u stroju pretukao Č.Đ. i S. F. a potom da je neko rekao evo ti ovdje i komšije te da je on prišao P.E. zatim ga udario puškom u predjelu glave i leđa od čega je ovaj posrnuo a potom mu je rekao sad kad te udarim ako paneš ubiću te potom je ponovo udario E. u predjelu leđa E. je ostao na nogama. Ističe da su se oni u toj garaži zadržali se tri dana da je oOn u toj garaži vidio Č.Đ. da je isti imao ozljede i to u predjelu lica i svjedok potvrđuje vezano za Hušidić Zlatka da nije vidio da je tukao bilo koju drugu osobu osim ove tri osobe koje je naveo tj. Č.Đ., S. F. i P.E..

Na istom glavnom pretresu svjedok P.M. je istakao da je on kao pripadnik 5.Korpusa Armije RBiH od samog početka tj. od 1992.godine i da nikad nije bio pripadnik NO APZB, da je bio 1995.godine zarobljen, da su ga prilikom zarobljavanja tukli, prilikom saslušavanja da su ga tukli te da je u konkretnom slučaju mu poznato da je bio zarobljen i Č.Đ. kojeg poznaje i od ranije da mu je bilo poznato da je između ostalih vojnika i Č.Đ. izveden iz garaže a on je tu ostao u garaži te nakon izvjesnog vremena kada je Č.Đ. vratio se u garažu da je bio sav krvav, da mu je bila faktički razbijena faca, ističe da on nije vidio koje tukao Č.Đ. ali kasnije kroz priču da mu je i sam Č.Đ. pripao a i drugi da je njega tukao tj. Č.Đ. Hušidić Zlatko zv. Šolaja koji je ranije bio komandir jedinica NO APZB u kojoj je bio Č.Đ. pa prebjegao poslije u 5.Korpus.

Iz svega navedenog nesporno je kako za ovaj sud tako i za tužilaštvo, optuženog i odbranu da je u konkretnoj krivično pravnoj situaciji postojao i trajao sukob između vojnih snaga jedinica 5.Korpusa Armije RBiH i Vojske Autonorne Pokrajine Zapadna Bosna potpomognute sa pripadnicima policije Republike Srbije, pripadnicima vojske SAO Krajine i slično i to iskazuju saslušani svjedoci, to iskazuje i optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka takva okolnost je nesporna, te se na stranici 5. ove presude detaljno obrazlaže u pogledu postojanja sukoba i njegove kvalifikacije.

Nesporno je također da su Č.Đ., S.F., P.E. i još mnogi drugi u kritično vrijeme bili ratni zarobljenici i to sud u obrazloženju svoje presude navodi a niti jedan od saslušanih svjedoka ne

spore da su oni bili ratni zarobljenici, niti optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka ne spori da su oni bili ratni zarobljenici, niti svjedoci odbrane to spore.

Nesporo je da je optuženi u inkriminirano vrijeme tj. dana 18.03.1995.godine bio pripadnik vojske Narodne odbrane APZB i to u svojstvu komandanta 1.bataljona 1. brigade NO APZB. To optuženi u svom iskazu ne spori niti to spori svjedok L.J. koji je bio njegov zamjenik niti ostali svjedoci predloženi od strane odbrane i od strane tužilaštva. Nesporo je da je optuženi kritičnog dana došao na lice mjesta gdje su bili zarobljeni pripadnici 5.Korpusa među njima Ć.Đ., S.F. i P.E. i to optuženi u svom iskazu ne spori i potvrđuju to i L.J. i G.H. i sud je prihvatio navedene iskaze i utvrdio da je optuženi iako njegov bataljon osim jedne predpočinjene čete nije učestvovao u borbenim dejstvima došao do kuće gdje su bili zarobljeni pripadnici 5.Korpusa, sud je dao detaljno obrazloženje zbog čega ne prihvata da je optuženi došao po potrebi da izda usmene naredbe komandiru čete koji je bio predpočinjen 2. brigadi te nesporno je utvrđeno da je optuženi odmah po izlasku iz automobila prišao grupi zarobljenika koji su se nalazili ispred kuće tačnije garaže D.A. u mjestu T. općina V.K. a koja kuća je bila u blizini isturenog komandnog mjesta 2. brigade NO APZB i sa komandnim mjestom 1.brigade ili 1. bataljona nije imala ama baš nikakve veze.

Sporno pitanje posebno za optuženog i odbranu gdje optuženi kroz svoj iskaz ističe jeste da li je optuženi fizički nasrtao i fizički zlostavljao zarobljene pripadnike 5.Korpusa koji su bili razoružani djelimično su im skinute već i uniforme koji su bili postrojeni ispred garaže odnosno kuće D.A., ispred kojih je bilo dosta pripadnika tj. vojnika NO APZB koji su bili naoružani, te optuženi koji prilazi navedenoj grupi nesporno je da je bio u uniformi, nesporno je da je imao naoružanje pištolj, sa njim prilazi i njegov zamjenik L.J. te u konkretnom slučaju sporno pitanje da li je optuženi primjenjivao silu na način da je udarao Ć.Đ. na način da je udarao S.F. na način da je udario dva puta P.E..

Bitno obilježje bića krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika predstavlja kršenje međunarodnog prava na način da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, prisiljavanje na vršenje službe u oružanim snagama neprijatelja, ili lišavanje prava na pravno i nepristrasno suđenje, s tim da se navodi ko naredi da se prema ratnim zarobljenicima vrši naprijed navedeno ili ko izvrši neko od navedenih djela.

Budući da u toku postupka optužba svojim izvedenim dokazima nije uspjela dokazati krivično pravne radnje i krivično djelo za koje se optuženi tereti, tako da je ovaj sud optuženog oslobodio od optužbe uz primjenu načela in dubio pro reo iz člana 3. ZKP FBiH. naime, zbog primjene načela in dubio pro reo činjenice koje idu na teret optuženog moraju biti sa sigurnošću utvrđene, za razliku od činjenica koje idu u korist optuženog, a koje se uzimaju za utvrđene čak i onda kada su one samo vjerovatne tj. kad postoji sumnja u njihovo postojanje. Ovakvo stanovište zauzeo je i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u svojoj odluci broj AP-661/04 od 22.04.2005.godine. Prema odredbi člana 3. stav 2. ZKP FBiH „sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog“, a što je u konkretnom slučaju i pri ocjeni izvedenih dokaza primijenio i ovaj sud.

Prema odredbi iz člana 3. stav 1. ZKP FBiH i odredbi člana 6. stav 2. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda „svako koje optužen za krivično djelo smatra se nevinim dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže“, dok prema odredbi iz člana

15. ZKP FBiH „sud, tužitelj i drugi organi koji učestvuju u postupku dužni su s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog tj. optuženog tako i one koje im idu u korist“.

Imajući u vidu naprijed izloženo i općenito uzevši nužno je naglasiti, da se uvijek, prvenstveno mora najprije pretpostaviti nevinost optuženog bez bilo kakvih preduvjerenja te da ga sud može jedino osuditi na temelju dokaza iznesenih tokom suđenja. Dakle, ne smije se poći od neko preduvjerenja da je optuženi kriv, pri čemu se primjenjuje temeljni pravni postulat, a to je, da je teret dokazivanja na tužitelju i da svaka dilema koja se pojavi mora ići u korist optuženog. Dakle, svaka situacija u kojoj se javlja najmanja sumnja u pogledu činjenica u odnosu na dokazanost ili nedokazanost određenih okolnosti, ili se pojave sumnje u pogledu činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, primjenom načela in dubio pro reo, to, mora ići u prilog optuženog i sve to sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženo. Propuštanje suda da postupi na ovakav način značilo bi postojanje preduvjerenja da je optuženi kriv, što bi pretpostavljalo kršenje odredbi iz člana 3. ZKP FBiH. Nužno je, prema tome, eliminirati sva preduvjerenja i kod donošenja odluke rukovoditi se isključivo činjenicama utvrđenim na glavnom pretresu.

Imajući u vidu navedeno u odnosu na konkretni slučaj ne smije se poći od pretpostavke i zaključka da je optuženi Hušidić Zlatko taj koji je postupao prema oštećenima na način kako je to naznačeno u optužnici a to sve iz razloga što je pored njega tu bio prisutan i L.J., zatim još nekoliko pripadnika Vojske APZB te je optuženi kako je to i potvrdio vještak bio apsolutno nesposoban da preduzima bilo kakve radnje desnom rukom na kojoj je imao tzv. fiksator i u koju je bio ranjen a u konkretnom slučaju oštećeni su zadobivali povrede i prilikom samog zarobljavanja, prilikom dovođenja do navedene garaže, prilikom razoružavanja, skidanja uniformi čizama i slično te ovaj sud ne može prihvatiti i uzeti kao dokazano da je optuženi taj koji je oštećenima nanio navedene povrede i koji je oštećene tukao.

U svom iskazu datom u svojstvu svjedoka optuženi ne spori činjenicu da je došao na lice mjesta, da je zatekao grupu zarobljenih pripadnika 5.Korpusa ARBiH, da je on kritičnog dana obavljao dužnost komandanta bataljona, da je sa njim bio i njegov zamjenik L.J. te u konkretnom slučaju da su oni prilazili grupi zarobljenih pripadnika 5.Korpusa s tim da je on razgovarao sa oštećenim Č.Đ. iz razloga što je isti bio pripadnik njegove jedinice prije nego što će prebjeći u 5.Korpus te su se oni poznavali od ranije, da je razgovarao i sa drugim zarobljenicima koje je poznao međutim da prema bilo kome nije upotrebljavao fizičku silu iz razloga što nije to ni želio a iz razloga što nije ni mogao jer je bio ranjen u desnu ruku prije toga liječio se tri mjeseca, na desnoj ruci je imao fiksator, nije nosio naoružanje i u konkretnom slučaju niti je imao potrebe niti je htio niti je mogao da prema bilo kome primjenjuje silu niti je izdao naredbu da neko od njegovih potčinjenih prema zarobljenicima primjenjuje silu.

Iskaz optuženog kao svjedoka u potpunosti je potvrdio i svjedok L.J. svojim iskazom i svjedok G.H..

Za razliku od iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka oštećeni Č.Đ. potvrđuje da su oni izvedeni kao zarobljenici iz navedene garaže kada je došao optuženi postrojeni, da je njima

prišao optuženi, da je njega izdvojio iz stroja, bio je ljut na njega je vikao i onda ga je počeo tući.

Tvrđnja optuženog da je prišao zarobljenim pripadnicima Armije RBiH koji su već bili postrojeni ispred kuće u kojoj su se nalazili u momentu kad je on došao te da fizički nikog nije udarao zlostavljao i mučio nego da je samo razgovarao sa Ć.Đ. a poslije toga sa svojim komšijom S.V. u svom iskazu potvrdili su i K.H. koji je također bio zarobljen i nalazio se u stroju i S.V. koji su bili u stroju sa Ć.Đ. a također i svjedoci G.H. L.J. i D.S. koji su bili na licu mjesta.

Iskaz svjedoka Ć.Đ. potvrđuje jedino svjedok H.E. koji je i na glavnom pretresu potvrdio da je sa optuženim od prije rata bio u zavađi, da sa istim nije komunicirao a nije želio iznijeti i razloge, koji je pored ostalog tvrdio da je optuženi po sred čela udario P.E. koji je letio u nazad više metara a to P.E. i S. nisu potvrdili niti bilo koji drugi svjedok te je svjedok H.E. tvrdio da su tada kad se desio kritični događaj i kad je tuženi tukao Ć.Đ. izveli P.M. a da su ga tukli svi odreda a K. i L. su tražili neku trklju da ga vješaju. Istakao da je od S. F. bio zarobljen i brat i da su njega tukli a S. F. je to demantovao i njegov brat uopće tad nije bio zarobljen. Niko od prisutnih nije potvrdio da su kritičnog dana tu na licu mjesta bili Đedović Ibrahim zatim K. i L.. Sud prihvata da je navedeni svjedok zbog ranijeg sukoba i svađe od prije rata sa optuženim svoj iskaz iskonstruirao tako da je određene činjenice koje se nisu desile stavljao na teret optuženom. U konkretnom slučaju optuženi i odbrana osporavaju iskaz svjedoka Ć.Đ. i ističu da se radi o neistinitom i iskonstruisanom iskazu a to iz razloga što drugi svjedoci neposredni očevici koji su stajali odmah pored Ć.Đ. kao što su S.F. tvrde potpuno suprotno tj. da zarobljenici nisu bili postrojani ispred kuće prije dolaska optuženog te da kako to tvrdi Ć.Đ. da je on izveden iz garaže pa izveden ispred stroja da to nije tačno zatim da kako tvrdi Ć.Đ. da tu nije bilo drugih pripadnika NO APZB da i to nije tačno da jeste a također svjedoci koji su bili neposredno tu na licu mjesta koji su bili zarobljeni skupa sa Ć.Đ. ne potvrđuju ni na koji način događaj kako je to opisivao Ć.Đ. tako S.F. potvrđuje da je i on bio zarobljen skupa sa Ć.Đ. da su bili maltretirani i tučeni prije dolaska u garažu u mjestu T. i da je Ć.Đ. imao povredu nosa u toj garaži, potvrdio je da je došao optuženi kada su njih izveli ispred te garaže gdje je bilo oko 20 boraca i ranjenika pripadnika NO da je tuženi razgovarao sa Ć.Đ., da je on u jednom momentu osjetio udarac da ne zna ko ga je udario da je također Ć.Đ. pao pored njega i da je osjetio da ih tuku ali nije vidio ko ih tuče i ko zadaje udarce.

Svjedoci Ć.A., R.E. i Ć.M. su potvrdili da je Ć.Đ. jedne prilike optuženog pitao dok su sjedili u kafiću koji ga je od vojnika tukao dok su bili u T. a optuženi mu to nije mogao reći a potom su isti svjedoci potvrdili da je Ć.Đ. tražio od optuženog 50.000,00 KM a konačno 20.000 Eura da povuče optužbu protiv njega pošto je on ne znajući koji od vojnika ga je tukao prijavio optuženog da ga je on tukao. Svjedoci su potvrdili da je Ć.Đ. optuženom rekao „ja sam prošao logore, imam posljedice, ti si bio komandant, meni to neko mora platiti a u suprotnom ja ću svjedočiti protiv tebe“. Optuženi mu nije htio dati novac i govorio je da od toga nema ništa.

Cijeneći sve navedene iskaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti ovaj sud zaključuje da se iz izvedenih dokaza ne može izvan razumne sumnje izvesti zaključak da je optuženi u odnosu na Ć.Đ., S.F. i P.E. na način kako je to opisano u optužnici kršio njihova prava iz statusa ratnih zarobljenika te ovaj sud zaključuje da je moguće utvrditi i da je utvrđeno da je optuženi prilazio zarobljenicima da je sa istima razgovarao da je tom prilikom na desnoj

ruci ima tzv. fiksator jer je u istu bio ranjen, u lijevoj ruci nije imao pušku i sud ne može zaključiti u konkretnom slučaju da je optuženi kako mu se to stavlja optužnicom na teret tukao Ć.Đ. nanio mu navedene povrede, tukao S.F. nanio mu navedene povrede, tukao P.E. i nanio mu navedene povrede.

U konkretnom slučaju javlja se čitav niz sumnji u pogledu činjenice da je optuženi na način kako je to opisala optužnica tukao navedene osobe te pošto je tužitelj u obavezi da dokaže i to izvan svake razumne sumnje da je optuženi počinio radnje usljed kojih su ratni zarobljenici trpili bol i strah te da je koristio rat i svoj status da ratnim zarobljenicima nanese povrede i bol te ovaj sud poštivanjem temelja zakonskih propisa i prava optuženog treba i mora sumnjati u tvrdnje optužnice u tom dijelu i sud mora kako je to već navedeno biti siguran da je upravo optuženi Hušidić Zlatko u konkretnom slučaju na štetu oštećenih počinio opisane radnje za koje se optužuje pri čemu se s apsolutnom sigurnošću mora isključiti najmanja sumnja da je možda neko drugi to počinio na način kako je to opisano u optužnici.

Iz svih tih razloga ovaj sud nalazi da nije dokazano da je optužen Hušidić Zlatko na štetu oštećenih Ć.Đ., S.F. i P.E. učinio krivično djelo na način kako se to pobliže opisuje u dispozitivu optužnice i to Razni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, stoga na osnovu člana 299. točka c) ZKP FBiH sud je donio presudu kojom se optužni Hušidić Zlatko oslobađa od optužbe da je učinio navedeno krivično djelo.

S obzirom na ovakav ishod postupka na osnovu odredbe iz člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađa od plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda.

Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko pravnom zahtjevu.